

Yeni Kozmos

Savaşıyorum, mekan belli.

Tanımladım,

Tanımlıyorum,

Tanımlanacak?

Ben yokken mekan “var” olabilir mi? Ben düşünmediğimde “yok” mudur o zaman? Ben düşünmediğimde yoksa eğer “yok” olması da o’nun o andaki varoluşu değil midir? Düşünme haliyle birlikte değişken ve tanımlama dürtüsünü de taşıyan ben olduğumda, mekanı ben yaratırım o halde. Şekillenmişliği olsada benim düşüm belirler onu, benimle. Tek değişken salt ben olabilir miyim ve ben bir taş, politikacı, ağaç, mermi, park da olabilirim? Durduğum, geçtiğim, olduğum, değiştiğim/değiştirdiğim, yansıdığım uzam bensiz başkadır, yoksam da yokluğumu tanımlar. O halde mekanla eş zamanlı varım ya da yokum.

Duruyorum; bir şeye karşı, bir şey için, bir şeye rağmen. Benim şu anda burada durmam burayı başka kılıyor. Dokudum, şekillendirdim, kendi ulaşabilirliğimde boşluğuna dokundum farklı açılarda ve uyum da vardı içinde hiyerarşiden uzak, mutlak hiyerarşiye rağmen. Silüetimiz değişti, çünkü artık ben yalnızca ben değildim ve süregelen de bensiz olan değildi. Biz karıştık ve artık karışmamış gibi olmayacaktı.

Geçiyorum, benimle şekillenmeye başlayan mekana başka değişkenler katıldı. Kontrastımız? Onlar olmasa bizim kimliğimiz bu denli etkileyici belirmezdi. Mekan? Dalaş kompozisyonunun temeli mekandı. Sebep, temel, sonuç olan arabulucu olabilir miydi kendi saf duruşuyla? Uyuşmazlığın tüm parametreleri ona bağlıyken uzlaştırabilir miydi? Ve ya uzlaşmanın tüm parametreleri ona bağlıyken uyuşmazlığı taşıyabilir miydi? Yeniden şekillenecekti. Çünkü zıt kutuplar aynı anda çarpışıyordu, mekan bu formülle açıklanabilir miydi? Aslında doğası da buydu. Değil miydi? Big Bang!

Tekillik, yoğunluk, sıkışma, patlama, füzyon, oluşum, kargaşa, düzen, evrim, sonsuzluk.

Eğer şu anda; burada ve düşümüzde tanımladığımız bir uzam varsa bu şekilde vardı. Her şey. Şey. O halde makro-mikro ilişkisinde süregelen bu müthiş karmaşanın düzeni, formülü her “şey”i açıklardı. Çatışma uzlaşacak ve uzlaşma çatışacaktı.

Oluyorum, artık aritmetik çoğalmıyor enerjimiz mekanda ama logaritmik. Ses gibi, müzik gibi. Birlikte “oluyoruz” çünkü bu bestenin notalarıyız ve mekan enstrüman ve aslında bir diğeri olmadan uzay boşluğunda o kadar da anlamlı değiliz. Ya da bu birliktelikte olduğu kadar anlamlı olamazdık. İşlevsiz bir enstrüman ve hiç aynı ruhla bir araya gelmemiş sesler,

işlevsiz bir mekan ve hiç aynı ruhla bir araya gelmemiş kullanıcılar. Hiçbirimiz bu kadar işlevlenmemiştik. Evrendoğum.

Değişiyorum, değişiyoruz. Artık yer belli, zaman belli, boyut? Ayna düzlemi kadar iki, derinliği kadar üçüncü boyutta her şey. Ayna kadar gerçek, değişken. Kötü de var, kötü yok değil hem de saf kötü, kimi zaman ayna kadar da hileci. Artık bükülüyorum. Ayna mekan, ayna benim, ayna uzlaşma ve eş zamanlı çatışma. Karşı karşıyayken, paralelken sonsuz görüntü. Sonsuzluk.

Işık. Tanımlayan, vurgulayan, gölgeleyen, renk yaratan, kırılan ve yansıyan. Ayna ise ışığın neredeyse tamamını yansıtan. Şahit, özne ve temel nesne. Ayna; düz, küresel ve parabolik. Mekan; yaşayan, efsun ve odak.

Düz ayna. Mekan var. Tanık oluyor, şekilleniyor, asıl işlevine servis ediyor, işgal ediliyor ve sahipleniliyor. Her şey net. Cismin sanal görüntüsü; kendisi nasılsa o. Fiziksel ve manevi tüm gerçekliği hem sahneleniyor aynı zamanda yaşıyor. Aynaya bir adım yaklaştığında sanal da bir adım yaklaşıyor. Yaşanılanların bütününe şahit oluyor, fakat kaydedemez. Ama onu izleyen tüm gözlere yansıttı bir kere. Yansıyanlar bellekte. Mekan yansıtıcı, izler taşıyor elbette fakat efsunu daha ziyade bellekteki “o an”ı yeniden canlandırabilmesi. O zamana döndürürcesine.

Tanımladım,

Tanımlıyorum,

Tanımlanacak?

Mekan oluşumuyla, tasarlayıcısının zihninden çıkıp form bulmasıyla belleklerde çözünür. Çözünmüş mekan bellekte, binlerce farklı perspektifteki; duyguda, algıda, an’da, filtrede, çerçevede türevlenir. Düz aynaya, kronolojik olarak mekan yansıtılsa neler yansır? Önce tasarlayanın nöronlarındaki biçimler, olasılıklar, hayal edilen etkileşimler, oluşacak olana yüklenen anlamlar. Sonra; yerinde biçimlenmesi, gelişmesi, oluşurken çevresinde oluşturmaya başladığı algı, anlamlanması, belleğe ilk defa sızması. Daha sonra; deneyimlenmesi, alışılması, anı biriktirmesi, artık farkında olmaksızın kullanılması hatta belki işlevinden uzaklaşıp kendini sürdürmesi. Ve sonra; bir ihtimal, bir mucize anında olduğu yerde yeniden belirmesi. O zaman yeniden beliriverenler zamanında olası ütopyalar için mi tasarlanmışlardır yoksa zaten kullanıcıların içgüdüsel kullanma biçimi ve bu şekilde kullanması mı baştan beri ütopya’dır? Aynaya son yansıyan; en başta yansıyan, geri dönüş. An’ın kolektif yaşanmasının yarattığı içgüdüsel yönelimler ve primitif, saf, öz olanın yeniden deneyimlenmesi. Bu öz hem o kadar normal hem o kadar mucizevi. Bu mucize bellekte bir defa oluştu ve var oluşuyla bunu zihinlerde hep canlandıracak. Saflığın farkındalığına ilk ve yeniden varış yüzeye düşen ilk damlaydı ve bilinen fizik kurallarına uygun davranarak sonsuza kadar dalgalar oluşturacaktı. Düz ayna; yansımayı keşfetmek kadar saf ve heyecanlı, yansımayı yaratmak kadar güçlü ve büyüleyici.

Küresel ayna. Çukur ve ya tümsek. Gerçekle oynama ve aynı zamanda bambaşka görüler açma yetisinde. Formundan dolayı; ışığı her noktasında farklı doğrultuda yansıtıyor. Mekan

aynı zamanda küresel de bir ayna. Süregelen tepkisizliği, alışılmışlık içinde süren senaryoyu biriktirip ansızın odakta yansıtılma ve bu yeni senaryo içinde eş zamanlı olarak temel, merkez olabilmekte. Yerine göre tümsek yerine göre çukur, yaklaşma ve ya uzaklaşmayla görüntüyü her noktada yeniden biçimlendirerek farklı bir deneyim sunuyor. Kullanıcının bu hem çok rasyonel hem hayalsi deneyimi yeniden keşfetme ve bununla oynama arzusu adaptasyon yaratıyor. Düz ayna zaman zaman bükülüyor ve değişiyor, tıpkı zaman gibi tıpkı zamanın bükülmesi gibi. Ve tıpkı mekan gibi, yeni yaklaşımlara da adapte olabilen aynı zamanda kullanıcının adapte olmasıyla yeniden şekillenen. Küresel ayna, bükülen mekan, hem kendi tipolojisinde hem de güncel, anlık, beklenmedik aktiviteleri kendi içinde yeniden taşıyabilene bürünen.

Parabolik ayna. Şekliyle enerjiyi yakalayıp tek bir noktaya odaklayan ve ya enerjiyi odak noktasından dışarı dağıtan. Sihir. Temel üzerinde tanımlı üç boyut ve zaman. Hep beraber parabolikleşebilir, parabol formunu istediğinde değiştirebilir, enerjiyi hem oluşturup hem istediği yere odaklayabilir. Ayna, sihir, mekan. Mekan artık mucize çünkü öngörülebilir ve adapte olduğu her şeyi taşıdıktan sonra artık eş zamanlı farklı noktalara büküldü. Mekan artık vizyon. Görülenden, algılanandan öte düş temeli. Bu düşü oluşturan, düşle oluşan, belki de düşü yine gerçekleştirecek olan. Tüm enerjiyi bir şekilde odaklayıp, kolektif bir görüşe dönüştüren bir simyacı. İşte Big Bang, uzlaşma ve çatışmanın öznesi olup yepyeni bir evren oluşturan.

Tanımladım,

Tanımlıyorum,

Tanımlanacak?

Bir düşünce, düş, görüş yaratmak. Tüm varoluşu ya da yok oluşu anlamlandırmak. Bu algıya ulaşmak. Bu algıya bir “mekan” ile ulaşmak, araç olarak mekan her zaman şart değil ama Gezi bağlamında bu böyle. Hem mekanın hem kullanıcının eş zamanlı oluşuyla, değişimiyle evrilen; uzlaşma ve çatışmanın konusuyken bu çarpışmadan kendi içinden sonsuza bir vizyon yaratan mucizeye dönüşmesi. Uzlaşma ve çatışma kadar karşılıklı kutupların bir araya gelmesiyle birlikte acı, nefret, umut, heyecan, inanç, isyan gibi birbirinin türevi olan ya da olmayan bir çok duyumu taşıması. Sonuç olarak bunca parametreyle birlikte kolektif bir mucize ve vizyon yaratması. Belki bugün için değil ama gelecek için ortak bir görüş, yeni bir beklenti. Gezi: yeni kozmos.